

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Ca/3/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117204742
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Viktória Špyrková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6117204742.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní vedenom pred sudkyňou Mgr. Viktóriou Špyrkovou v spore žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, Mozartova 4093/9, Bratislava, IČO: 00 420 166, v konaní právne zastúpený: JUDr. Dagmar Kubovičová, advokátka so sídlom Nám. Biely kríž 3, Bratislava, IČO: 30 853 290, proti žalovanému: BOSS HOTEL, s. r. o. so sídlom Čepiel 1/1063, Žilina, IČO: 44 160 984, v konaní právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s. r. o. so sídlom Vojtecha Tvrdého 17, Žilina, IČO: 36 436 640, o zaplatenie 1.716,- Eur so príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti istiny vo výške 47,50 Eur **z a s t a v u j e .**

II. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi sumu 212,50 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 260 Eur od 25. 06. 2017 do 28. 03. 2022 a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 212,50 Eur od 29. 03. 2022 do zaplatenia.

III. Súd vo zvyšnej časti žalobu **z a m i e t a .**

IV. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 69,70 %, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o ich výške.

odôvodnenie:

1. Dňa 06. 03. 2017 bola Okresnému súdu Banská Bystrica doručená žaloba, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.716 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.716 Eur od 01. 01. 2016 do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Žalobca je v zmysle zák. č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (ďalej len ako „AZ“) organizáciou kolektívnej správy autorských práv. V roku 2015 vykonával kolektívnu správu práv 2.933 autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym a fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia (ďalej aj ako „autorské diela“), okrem iného aj odbore verejného prenosu akýmikoľvek technickými prostriedkami. Žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia kategórie hotel ***. Žalovaný verejne na internetových stránkach deklaruje, že poskytuje v izbách určených pre hostí v rámci vybavenia ubytovacích jednotiek aj zvukovoobrazové zariadenie (TV). V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení považuje za verejný prenos diel. Žalobca poukázal na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-306/05 zo dňa 07. 12. 2006, C-162/10 zo dňa 12.03.2012 a C-136/09 z 18. 03. 2010 a výzvu generálneho sekretariátu Komisie Európskych spoločenstiev Ministerstvu zahraničných vecí Českej republiky zo dňa 18. 10. 2005 k výkladu verejného prenosu autorských diel. Žalovaný v roku 2015 nemal uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu podľa § 48 AZ, pričom umožňoval verejný prenos autorských diel prostredníctvom 33 zvukovoobrazových zariadení.

Neoprávnene tak zasiahol do autorských práv nositeľov práv, ktorých zastupuje žalobca ako správca ich autorských práv. Výšku takéhoto bezdôvodného obohatenia AZ stanovuje v § 56 ods. 1 písm. g) ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do autorských práv, pričom žalobca vychádzal pri vyčíslení z ceny poskytovanej ním iným používateľom v roku 2015. Poukázal pritom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ÚS SR) sp. zn. II. ÚS 101/2011.

2. K žalobe pripojil Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv podľa § 78 ods. 3 AZ udelené žalobcovi Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky dňa 11. 05. 2010 pod č. 2/2004, oprávnenie zo dňa 18. 08. 2016, CD nosič, na ktorom sa nachádzajú zoznam nositeľov práv zastupovaných žalobcom, zmluvy o zastupovaní, zoznamy predmetov ochrany práv, vzor hromadnej licenčnej zmluvy a sadzobník licenčných odmien z roku 2015 a niekoľko rozhodnutí súdov v obdobných veciach, ďalej výťažky z internetových stránok poskytovateľov alebo sprostredkovateľov ubytovacích služieb zo dňa 28. 02. 2017 s ponukou hotela žalovaného, výzvu generálneho sekretariátu Komisie Európskych spoločností MZV ČR zo dňa 18. 10. 2005 a výzvu žalobcu žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 27. 01. 2017.

3. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 12. 06. 2017 vo veci platobný rozkaz sp. zn. 14Ca/3/2017, ktorý bol žalovanému doručený dňa 23. 06. 2017. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný dňa 10. 07. 2017 odpor, v ktorom žalobcom uplatnený nárok poprel. Žalobca podľa oprávnenia zo dňa 11. 05. 2010 podľa žalovaného nemal pred 18. 08. 2016 oprávnenie vyberať náhrady odmien či primerané odmeny. Žalovaný má teda za to, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v tomto spore. Žalobca podľa žalovaného nepreukázal skutkové tvrdenia v žalobe. Žalovaný má k dispozícii na ubytovanie v ubytovacom zariadení 29 izieb. Na každej izbe sa síce nachádzajú káblové rozvody pre zapojenie televízie, nie je však pravdou, že by sa na každej izbe nachádzalo zvukovoobrazové zariadenie. Žalovaný má k dispozícii celkovo 5 televíznych prijímačov, ktoré poskytuje zákazníkom na želanie. Smernica Európskeho parlamentu č. 2001/29/ES, rozsudky súdneho dvora EÚ ani judikatúra Európskeho súdu nestanovujú povinnosť hotela platiť za každú jednu miestnosť licenčné poplatky. Žalovaný má uzatvorenú zmluvu so Slovenským ochranným zväzom autorským (SOZA), ktorému pravidelne platí licenčné poplatky. SOZA však vykonala kontrolu počtu zvukovoobrazových zariadení a zistila, že počet 5 zvukovoobrazových zariadení je správny. Okrem toho na televíznych prijímačoch sú zablokované všetky televízne stanice okrem hudobných a spravodajskej stanice. Žalobca podľa žalovaného nepreukázal, za ktoré vysielania a ktoré konkrétne porušenia autorských práv si svoj nárok uplatňuje. Žalovaný rovnako namietol výšku obvyklých cien na trhu, za ktorú nepovažuje ceny žalobcu. Zároveň namietol miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Banská Bystrica. Na základe podaného odporu súd platobný rozkaz zrušil.

4. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odporu žalovaného zo dňa 11. 08. 2017 uviedol, že jeho oprávnenie na vyberanie náhrad odmien vyplýva z § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1 a § 81 ods. 1 písm. i) AZ na základe Oprávnenia zo dňa 11. 05. 2020. Žalobca pri uplatnení nároku vychádzal z počtu izieb 33 uvedeného na internetovej stránke žalovaného v dňoch 03. 01. 2015, 24. 06. 2015 a 25. 12. 2015. Na každej fotografii jednotlivých typov ubytovacích jednotiek je vyobrazené zvukovoobrazové zariadenie. Žalobca má za to, že pokiaľ žalovaný ponúka svojim zákazníkom izby vybavené káblovými kanálmi, tak tým zákazník rozumie, že izba je vybavená zariadením na sledovanie týchto kanálov, a nie, že si má zákazník priniesť vlastné zvukovoobrazové zariadenie. Na stránkach www.booking.com sú výslovné informácie, že každá ubytovacia jednotka má káblovú TV s plochou obrazovkou. Uvedené verejné vyhlásenia žalovaného sú prednostne adresované spotrebiteľom a nepravdivosť takéhoto vyhlásenia znamená klamlivú obchodnú taktiku podľa zákona č. 372/1990 Z. z. Žalovaný sa mylne domnieva, že v prípade vysielania hudobných kanálov nedochádza k použitiu diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, architektonických a fotografických, diel výtvarného a úžitkového umenia. K námietke obvyklej ceny na trhu žalobca uviedol, že obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie na také isté predmety ochrany iným používateľom. Žalobca založil do spisu hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2015, a to podľa sadzobníka účinného od 01. 01. 2015.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 22. 11. 2017 namietol, že by na svojej internetovej stránke ponúkal televízny prijímač na každej izbe. Na internetovej stránke je uvedené, že „všetky izby sú v nadštandardnej výbave...v každej izbe je k dispozícii vysokorychlostný internet. Možnosť bezplatného

zapožičania notebooku na izbu.“ Obsah internetovej stránky www.booking.com nie je žalovaným ovplyvnený a žalovaný nezodpovedá za jeho obsah. Navyše z predloženého dôkazu je zrejmé, že táto webstránka je z roku 2010, a nie z roku 2015. Nesprávny údaj o počte izieb žalovaný na upozornenie žalobcu na internete opravil. Žalovaný navrhol vykonať obhliadku na mieste samom za účelom preukázania skutočného obsahu televízneho vysielania a zablokovaných kanálov. Aj napriek vysielaniu hudobných kanálov žalobca nepreukázal, za ktoré vysielania a ktoré konkrétne porušenia autorských práv si svoj nárok uplatňuje. Nedoložil žiadny dôkaz k použitiu diel choreografov, režisérov či videoklipov.

6. Na pojednávaní dňa 18. 04. 2018 žalobca súdu predložil ďalšie výtlačky z internetových stránok, na ktorých žalovaný deklaruje, že má 33 komfortne vybavených izieb a fotografie izieb z televízorom. Žalobca dopytom na SOZA ohľadne nimi uzatvorenej zmluvy so žalovaným zistil, že SOZA vykonala kontrolu hotela iba v roku 2013. Minimálne žalovaný priznal vo svojom zariadení 5 televíznych prijímačov, čo by znamenalo odmenu 172 Eur a bezdôvodné obohatenie vo výške 344 Eur. Tvrdenie žalovaného o blokování televíznych kanálov, za ktoré žalovaný platí, považuje žalobca za účelové a právne irelevantné, nakoľko aj pri vysielaní hudobných kanálov dochádza k použitiu diel autorov, ktorých zastupuje žalobca. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-367/15 a nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. 2US 2186/14.

7. Žalovaný na pojednávaní dňa 18. 04. 2018 zotrval na svojich tvrdeniach zo svojich písomných vyjadrení. Uviedol, že podľa informácií na oficiálnej stránke OSY - ochranného svazu autorského sa v Českej republike napr. zohľadňuje pri účtovaní poplatku nielen reálne množstvo televíznych prijímačov, ale dokonca aj percento vyťaženia jednotlivých izieb v príslušnom kalendárnom roku. Z tohto hľadiska nepovažuje vlastný cenník žalobcu za cenu obvyklú. Obvyklú cenu treba podľa žalovaného zisťovať v širšom mediálnom priestore, teda nielen na území Slovenskej republiky. Najmä ak sme členmi Európskej únie a svoj žalobca nárok opiera o precedensy nielen slovenských súdov. Pokiaľ žalobca má názor, že počet izieb je iný, nič nebráni tomu, aby prišiel, navštívil hotel, vedenie hotela ho rado prijme a prejde si s ním celý hotel. Pokiaľ má žalobca predstavu, že tam je iný počet TV prijímačov, rovnako túto skutočnosť môže skontrolovať. Žalovaný predložil súdu prehlásenia niektorých návštevníkov hotela o tom, že mali možnosť využiť osadenie TV prijímača na svoju izbu, avšak ju nevyužili. Zotrval na návrhu na obhliadke miesta samého a na návrhu na výsluch svedkov, ktorí by mali preukázať počet izieb a televízií v roku 2015. Tvrdenie, že pokiaľ je na nejakom reklamnom materiáli zobrazená izba s televízorom, znamená to, že všetky izby majú televízor, nemá oporu v žiadnych dôkazoch.

8. V reakcii na vyjadrenie žalovaného žalobca uviedol, že pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného o neprimeranosti odmeny, tak žalovaný len vo všeobecnosti uvádza, že by sa mali porovnávať so zahraničím, avšak žiaden dôkaz nepredkladá, ani neuvádza žiadne skutkové tvrdenia. Pokiaľ ide o reklamovanú vyťaženosť, tak ani SOZA, s ktorou samotný žalovaný uzatvoril hromadnú licenčnú zmluvu, vyťaženosť nezohľadňuje. Vyťaženosť v praxi väčšinou zohľadňujú organizácie kolektívnej správy, ktoré nezastupujú autorov, ale ktoré zastupujú výkonných umelcov, keďže tí nemajú autorské práva, ale majú len práva, ktoré sú príbuzné autorským právam a majú nárok na tzv. primeranú odmenu za skutočné použitie konkrétnych umeleckých výkonov, zatiaľ čo autori majú právo na licenčnú odmenu za poskytnutie licencie, ktorá oprávňuje žalovaného na použitie predmetov ochrany, ale rozsah v akom ho skutočne použije, nie je relevantný, čo vyplýva aj zo znenia autorského zákona.

9. Súd na pojednávaní oboznámil s predloženými listinnými dôkazmi, a to: oprávnením na výkon kolektívnej správy práv udeleným Ministerstvom kultúry SR žalobcovi dňa 11. 05. 2010, oprávnením na výkon kolektívnej správy práv udeleným Ministerstvom kultúry SR žalobcovi dňa 18. 08. 2016, výtlačkami z internetových stránok, výzvou Generálneho sekretariátu Komisie európskych spoločností zo dňa 18. 10. 2005, prehlásením zo dňa 27. 02. 2017, výzvou k vydaniu bezdôvodného obohatenia zo dňa 27. 01. 2017, hromadnou licenčnou zmluvou žalovaného o použití hudobných diel ich verejným vykonaním a verejným prenosom spol. SOZA zo dňa 10. 05. 2013, faktúrou č. XXXXXXXXXXXX, výpisom z bankového účtu žalovaného zo dňa 28. 03. 2017, listom zo dňa 12. 03. 2015, upomienkou na používanie diel verejným prenosom - uzatvorenie licenčnej zmluvy dňa 21. 04. 2015, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/131/2017-433 zo dňa 31. 01. 2018 spolu s uznesením KS BB sp. zn. 41Cob/132/2017-449 zo dňa 31. 01. 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/232/2017-198 zo dňa 21. 03. 2018.

10. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 14Ca/3/2017-100 zo dňa 09. 05. 2018, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.716 Eur spolu s úrokom zo omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.716 Eur od 01. 01. 2016 do zaplataenia a nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že mal preukázané, že žalobcovi bolo Ministerstvom kultúry SR udelené Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv pod číslom MK-663/2010 zo dňa 11. 05. 2010, okrem iného pod bodom II.B ohľadom verejného prenosu umeleckých diel akýmikoľvek technickými prostriedkami, ktoré oprávnenie platilo aj v roku 2015. Z tohto dôvodu mal súd za to, že žalobca je vecne aktívne legitimovaným subjektom v súdnom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 81 ods. 1 písm. j/ AZ). Z počítačového výstupu zo stránok www.hotel-boss.eu zo dňa 24. 06. 2015 a 25. 12. 2015, ako aj zo stránok www.facebook.com a www.booking.com, kde priamo žalovaný ponúka 33 izieb vybavených zvukovoobrazovým zariadením, mal súd preukázaný počet izieb 33, preto predložené písomné potvrdenia ubytovaných hostí žalovaného o tom, že na izbe mali k dispozícii káblové rozvody a pripojenie na internet, ale nemali k dispozícii televízny ani rozhlasový prijímač, lebo ponuku na jeho obsadenie do izby nevyužili, súd považoval za nedostatočne dôveryhodné a účelové. Súd mal za preukázané, že zvukovoobrazové zariadenia nachádzajúce sa na izbách ubytovacieho zariadenia žalovaného boli spôsobilé a pripravené na šírenie diel tak, že pomocou týchto mohli diela vnímať osoby na izbách ubytovacieho zariadenia, t.j. na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať (§ 5 ods. 14 AZ). Nezodpovedá právnomu stavu povinnosť žalobcu preukázať, že zvukovoobrazové zariadenia signál prijímali a sprostredkovali, keď v zmysle zákona postačuje len pripravenosť vykonať verejný prenos diel. Rovnako nie je daná povinnosť žalobcu preukázať, že do programovej štruktúry boli zaradené aj diela, ku ktorým žalobca vykonáva správu, keď postačuje len skutočnosť, že žalovaný nemal uzavreté zmluvy s nositeľmi práv pričom mal zvukovoobrazové zariadenia spôsobilé vykonať verejný prenos diela. Súd mal za to, že žalovaný neoprávnenne zasiahol do práv nositeľov práv - autorov jednotlivých diel a títo sa môžu domáhať aj vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Pokiaľ ide o určenie obvyklej výšky odmeny v obdobných prípadoch, má súd za potrebné uviesť, že neskúmal primeranosť výšky tejto sumy, ale jej obvyklosť. Žalobca síce je jediným kolektívnym správcom práv a sadzobník je prejavom jeho vlastnej vôle, prípadne prienikom vôle zastúpených nositeľov práv - autorov, avšak žalovaný nepožiadaval, aby obsah hromadnej licenčnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany určil súd (§ 82 ods. 2 AZ). Súd teda konštatoval, že žalovaný nemal výšku odmeny podľa Sadzobníka za neprimeranú. Obvyklú výšku potom súd určil na 858 Eur ročne a z tejto vychádzajúc (§ 56 ods.1 písm. g/ AZ) určil dvojnásobok na 1.716,-Eur ročne. Súd potom zaviazal žalobcu na zaplataenie sumy 1.716 Eur titulom bezdôvodného obohatenia za verejný prenos diel v období 01. 01. 2015 až 31. 12. 2015 v ubytovacom zariadení M. W., na adrese C. 1, N. spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.716 Eur od 01. 01. 2016 až do zaplataenia. Keďže sa jednalo o spor vyplývajúci z ochrany autorských práv podľa zákona č. 618/2003 Z. z., súd mal za to, že je príslušným vec prejednať a rozhodnúť.

11. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudok zo dňa 09. 05. 2018 uznesením č. k. 13Co/328/2018-190 zo dňa 30. 10. 2019 zrušil a vec vrátil na prejednanie prvostupňovému súdu s tým, že síce sa stotožnil so závermi súdu o aktívnej legitimácii žalobcu vo vzťahu k domáhaniu sa vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 58 ods. 1 AZ od žalovaného, ktorý poskytoval ďalší verejný prenos bez uzavretia licenčnej zmluvy, avšak nemal dostatočne preukázaný skutkový stav veci. Súd nevykonal dôkazy navrhnuté žalovaným k rozsahu verejného prenosu, teda k počtu izieb a televíznych prijímačov a ani sa s týmto návrhom nijako nevyšporiadal.

12. Prvostupňový súd viazaný pokynmi odvolacieho súdu vykonal dokazovanie výsluchmi svedka Ing. Jána O., ktorý na pojednávaní dňa 09. 06. 2021 uviedol, že od roku 2017 do roku 2019 pracoval pre žalovaného ako prevádzkar. Pre verejnosť v tom čase bolo k dispozícii 29 izieb, 2 salóniky, reštaurácia, kaviareň, parkovisko a garáž. Izby sa delili na štandard, štandard lux, apartmán, apartmán lux. Na tých drahších izbách boli chladničky, internetové pripojenie, posteľe, kúpeľňa a WC. Na požiadanie klienta boli k dispozícii televízory alebo varná kanvica podľa toho, čo potreboval klient, ako dlho tam bol ubytovaný. Niekedy špeciálne sa určovali izby, ktoré boli aj pre návštevníkov, ktorí mali psy alebo mačky. K dispozícii bolo 5 televízorov s tým, že sa dávali aj na recepciu, keď boli žiadané, hlavne pre zahraničných návštevníkov alebo športových fanúšikov, aby sa radšej išli dívať do kaviarne, do reštaurácie, aby nespôsobovali hluk na izbách. Notebook na požičanie bol jediný a požičiaval ho recepčný, resp. on ako prevádzkar. Webová stránka sa robila tak rýchlo za pochodu, nakoľko nebolo ľudí. Bol tam preklep

alebo omylom uvedená informácia. On sám webovú stránku začal kontrolovať až po 5 - 7 rokoch, kedy ho kontaktovali z Mestského úradu s tým, aby uviedli, koľko má hotel vlastne izieb. O spolupráci so sprostredkovateľmi nemal vedomosť, nakoľko on s nimi spolupracovať nechcel kvôli predchádzajúcim problémom. Výsluch svedkyne P. L. nebol možný, nakoľko súdu nebol známy jej pobyt.

13. Na pojednávaní dňa 09. 06. 2021 žalobca zotrval na svojich vyjadreniach. Vychádzal z tých informácií, ktoré mal verejne dostupné. Výpoveď svedka považoval za zaujatú. Pokiaľ žalovaný deklaroval, že sú vybavené všetky izby káblovými rozvodmi, tak považuje za nezmyselné, aby pri danom počte ubytovacích jednotiek žalovaný disponoval piatimi televízormi, ktoré by prenášal do jednotlivých izieb. Rovnako považuje za nepravdepodobné a v rozpore s obvyklým chodom vecí, aby izby ubytovacieho zariadenia, ktoré žalovaný deklaruje ako komfortne vybavené, neboli vybavené zvukovoobrazovým zariadením, prostredníctvom ktorého mohli klienti sledovať televíziu. Sám žalovaný uverejňoval fotografie vždy a len takých izieb, ktoré boli vybavené zvukovoobrazovým zariadením. Takéto jeho ponuky sú voči spotrebiteľom, teda ubytovaným hosťom ubytovacieho zariadenia záväzné a bolo povinnosťou žalovaného takto vybavené izby poskytovať svojim klientom. Žalovaný nesplnil svoju základnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona 618/2003, kedy bolo jeho zákonnou povinnosťou pred začatím používania predmetov ochrany kolektívne spravovaných žalobcom požiadať o udelenie súhlasu formou hromadnej licenčnej zmluvy. Žalovaný si túto povinnosť neplnil ani na výzvy žalobcu.

14. Žalovaný na pojednávaní dňa 09. 06. 2021 zotrval na svojom vyjadrení, že hotel má k dispozícii celkovo 5 zvukovoobrazových zariadení, teda TV prijímačov a tieto sa poskytujú zákazníkom na želanie, teda ubytovaným zákazníkom na osobitné želanie tak, že pokiaľ si TV prijímače vyžiada viac ako 5 zákazníkov, tak ostatným sa už neposkytujú. Žalovaný so stránkou www.booking.com <<http://www.booking.com/>> nespolupracuje a informácie tomuto portálu neposkytol. Webstránka booking sa žalovanému javí ako nespoľahlivý partner, lebo objednávky cez tento portál nekonzultuje so žalovaným a žalovanému sa hlásia na ubytovanie často hostia, o ktorých nič nevie. Obsah tejto internetovej stránky nie je pod kontrolou žalovaného a nie je ním spravovaný. Žalovaný nezodpovedá za obsah na tejto ich stránke zverejnený. Na základe doterajšieho dokazovania súd prvej inštancie nemohol dospieť k záveru, že žalovaný prevádzkoval v roku 2015 skutočne 33 zvukovoobrazových zariadení. Žalovaný preto zotrval na svojom návrhu na obhliadku miesta samého. Pokiaľ sa týka výšky nároku, žalovaný uviedol, že nerozporuje, že prevádzkuje 5 TV zariadení, ktoré podliehajú licencií. Čo sa týka výšky obvyklej ceny, poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/26/2020 zo dňa 29. 04. 2020, kde NS SR ako súd dovolací rozhodoval o obdobnom spore, kde dovolací súd ustálil teda primeranú výšku odmeny na sumu 9,50 Eur za 1TV/rok v roku 2015.

15. V reakcii na toto vyjadrenie žalovaného žalobca uviedol, že pokiaľ ide o rozsudok Okresného súdu Košice II 36Cb/45/2016 a následný rozsudok krajského súdu a dovolacieho súdu, je to úplne jediný rozsudok v Slovenskej republike, v rámci ktorého konajúci súd rozhodol o tom, že považoval za obvyklú odmenu 9,50 Eur, a to z toho dôvodu, že ju žalovaný akceptoval, pričom nezisťoval, aká bola obvyklá táto odmena. Krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu. Dovolací súd dovolanie odmietol z dôvodu, že podľa jeho názoru krajský súd riadne odôvodnil svoj názor. Najvyšší súd sa nezaoberal otázkou výšky licenčnej odmeny. Žalobca predložil súdu viacero rozsudkov s odlišným názorom.

16. Dňa 23. 09. 2021 vykonal súd obhliadku hotela žalovaného, v ktorom mali byť umiestnené zvukovoobrazové zariadenia na ďalší verejný prenos. Z vykonanej obhliadky vyplynulo, že v hoteli žalovaného sa nachádza 30 izieb pre hostí. Televízne prijímače boli zistené na izbách č. 306 a 405. Z obhliadky bola vyhotovená fotodokumentácia. Na izbe č. 403 nebola vykonaná obhliadka, nakoľko bola obsadená ubytovanými hosťami, ktorí si neželali byť rušení. Súd dopytoval prevádzkára hotela, ktorý na otázku súdu uviedol, že v súčasnosti sú pre hostí k dispozícii 3 televízne prijímače, v predchádzajúcom období ich bolo 5. Ďalší TV prijímač sa nachádzal v reštaurácii hotela, ktorý bol však z dôvodu opatrení proti šíreniu ochorenia COVID-19 už dva roky nevyužívaný.

17. Vo svojom písomnom podaní zo dňa 28. 03. 2022 žalovaný uznal nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 47,50 Eur za používanie 5 zariadení (v zmysle rozhodnutia Okresného súdu Košice II sp. zn. 38Cb/45/2016 vo výške 9,60 Eur za zariadenie). Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 15Ca/18/2017, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 130 Eur za 5 zariadení, ktorá bola zrealizovaná dňa 27. 02. 2020, k čomu predložil dôkaz. Dňa 14. 12. 2020 žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 147,60 Eur za rok 2019 za 5 zariadení

a sumu 147,60 Eur za rok 2020, k čomu rovnako predložil dôkaz. Zároveň súdu predložil zmluvu uzavretú so žalobcom dňa 31. 12. 2021, z ktorej vyplýva, že žalovaný prevádzkuje 5 audiovizuálnych zariadení. Tento počet bol ustálený aj na obhliadke dňa 23. 09. 2021.

18. Žalobca vo svojom písomnom podaní zo dňa 15. 08. 2022 zobral žalobu v časti istiny vo výške 47,50 Eur späť z dôvodu, že žalovaný túto sumu uhradil dňa 28. 03. 2022. Vo zvyšnej časti zotrval na svojich vyjadreniach. K zdokladovaným platbám žalovaného uviedol, že uvedené platby boli za bezdôvodné obohatenie v rokoch 2016, 2019 a 2020. Licenčná zmluva zo dňa 31. 12. 2021 bola uzatvorená až po obhliadke ubytovacieho zariadenia žalovaného, ktorá však nemôže byť dôkazom toho, aké hnutelné veci boli umiestnené v roku 2015 v ubytovacom zariadení.

19. Na pojednávaní dňa 05. 04. 2023 súd oboznámil s novými listinnými dôkazmi predloženými do súdneho spisu, a to: potvrdením o platbách vo výške 130 Eur zo dňa 27. 02. 2020 a vo výške 147,60 Eur zo dňa 14. 12. 2020, Rozšírenou licenčnou zmluvou č. XXXXXXXXXX uzatvorenou medzi žalobcom a žalovaným dňa 31. 12. 2021 a potvrdením o prijatí platby vo výške 47,50 Eur žalobcom zo dňa 28. 03. 2022. Žalobca ani žalovaný sa pojednávania nezúčastnili, svoju neúčast' ospravedlnili hospodárnosťou konania a súhlasili s tým, aby súd vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti. Všetky listinné dôkazy boli stranám sporu doručené.

20. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesporných skutkových tvrdení strán sporu, právnych záverov odvolacieho súdu vyslovených v uznesení č. k. 13Co/328/2018-190 zo dňa 30. 10. 2019 a skutočností vyplývajúcich z vykonaných dôkazov. Predmetom tohto konania bolo bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré malo vzniknúť v roku 2015 tým, že žalovaný šíril autorské diela nositeľov autorských práv, ktorých zastupoval žalobca v roku 2015 verejným prenosom prostredníctvom televíznych prijímačov bez toho, aby mal uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu na používanie týchto diel so žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy majetkových práv autorov týchto diel. Nesporným v konaní bola skutočnosť, že žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia, v ktorom v roku 2015 používal autorské diela v zmysle zákona č. 618/2003 Z. z. (AZ), účinnom do 31. 12. 2015, a to formou verejného prenosu diel.

21. Verejným prenosom diel je podľa § 5 ods. 14 AZ šírenie alebo predvedenie diela akýmikoľvek technickými prostriedkami na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti.

22. Z ustanovenia tohto zákona vyplýva, že pre verejný prenos diela je potrebné technické zariadenie, prostredníctvom ktorého je verejnosti predvedené autorské dielo. Na verejný prenos, a teda použitie diela podľa § 18 ods. 2 písm. h) AZ nepostačuje iba zavedenie rozvodov káblovej televízie do jednotlivých izieb, ale je potrebné aj technické zariadenie na šírenie zvukov a obrazov, t. j. televíznych prijímačov, prostredníctvom ktorých budú hostia ubytovacieho zariadenia autorské diela vnímať. Uvedené ustanovenie je v súlade aj s rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie, na ktoré poukazoval žalobca v žalobe, vykladajúce Smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2001/29/ES.

23. Pre rozhodnutie súdu preto nebolo právne relevantné, koľko izieb sa v ubytovacom zariadení žalovaného nachádza, ale koľko technických prostriedkov, v tomto prípade televíznych prijímačov sa v ubytovacom zariadení nachádzalo v roku 2015. Skutočnosť, že vo všetkých izbách zariadenia bol zavedený rozvod káblovej televízie, nebola sporná. Sporným bol počet televíznych prijímačov. Keďže žalovaný uznal, že v roku 2015 mal vo svojom ubytovacom zariadení 5 televíznych prijímačov, tento počet nebol sporný. Žalobca od začiatku konania tvrdil, že žalovaný mal v roku 2015 v izbách pre hostí 33 televíznych prijímačov. Vychádzal pritom z informácií poskytnutých na internetových stránkach žalovaného a na internetových stránkach booking.com a TravelGuide.sk, teda internetových stránkach sprostredkovateľov ubytovania.

24. Z predložených listinných dôkazov vyplýva, že na internetovej stránke žalobcu bolo uvedené: „Moderný charakter hotela a jeho 33 komfortne zariadených izieb a reštaurácie umožňuje svojim hosťom cítiť sa ako doma.“ (viď č. I. 11 súdneho spisu) Ďalej tam bolo uvedené, že „všetky izby sú v štandardnej výbave. V každej izbe je k dispozícii vysokorychlostný internet. Možnosť bezplatného zapožičania notebooku na izbu.“ (č. I. 13 súdneho spisu) Pri každom type izby je uvedené vybavenie izby: „telefón,

pracovný stôl, toaletné potreby, WC, kúpeľňa, sprchovací kút, káblové kanály, služba budenia“. Pri izbách vyššej triedy je navyše vaňa, obývací priestor, klimatizácia a pohovka (č. I. 14-18). Nikde na internetových stránkach nie je uvedené, že vybavením všetkých izieb je televízny prijímač. Obrazovky sa nachádzajú na fotografiách 4 typov izby. Zobrazená je pri každom type vždy iba jedna izba z viacerých uhlov. Nie je však podľa popisu štandardným vybavením izby. Na stránkach facebook žalovaného ako užívateľa sa rovnako nachádza iba informácia o 33 izbách s dvomi fotografiami izieb (č. I. 67-69).

25. Na stránke booking.com bola uvedená informácia, že ubytovacie jednotky žalovaného majú káblovú televíziu s plochou obrazovkou (č. I. 53 súdneho spisu a 5 fotografií na č. I. 70-74). Na stránkach TravelGuide.sk je uvedené, že „všetky izby majú vlastnú kúpeľňu a je na nich dostupné wifi pripojenie na internet.“ Vo vybavení izby je uvedený televízor (č. I. 75 p.v.). Tieto dôkazy však nepovažoval súd za vierohodné, nakoľko tieto internetové stránky nevytvára a ich obsah nespravuje žalovaný a nezodpovedá za ich obsah. Žalovaný sám ako aj jeho zamestnanec zodpovedný za prevádzku hotela, ktorý sa podieľal aj na propagácii hotela, zhodne uviedli, že nespolupracovali s uvedenými sprostredkovateľmi, preto súd nemal preukázané, že by informácie uvedené na týchto stránkach poskytol žalovaný. Žalobca nepreukázal opak.

26. Naopak súd mal preukázané, že v rokoch 2013, 2016, 2019-2021 mal žalovaný v ubytovacom zariadení 5 televíznych prijímačov. Vyplýva to zo zmluvy uzatvorenej so SOZA dňa 07. 06. 2013, dokladov o platbách za roky 2016, 2019 a 2020 a licenčnej zmluvy uzavretej so žalobcom dňa 31. 12. 2021 a nakoniec aj zo samotného zhodného tvrdenia žalovaného. Z obhliadky hotela dňa 23. 09. 2021 síce nie je možné dovodiť, že v roku 2015 sa tu nachádzalo 5 televíznych prijímačov, avšak pri obhliadke hotela na otázku súdu prevádzkovateľ hotela uviedol, že v hoteli sú k dispozícii 3 televízne prijímače, avšak predchádzajúcom období bolo v hoteli 5 televíznych prijímačov. Zo všetkých týchto dôkazov je zrejmé, že v období pred a po rozhodnom období a podľa tvrdenia žalovaného aj v rozhodnom období sa v hoteli nachádzalo 5 televíznych prijímačov. Z časovej nadväznosti na tieto údaje a pri zohľadnení zhodných tvrdení mal súd preukázané, že aj v roku 2015 mal žalovaný v ubytovacom zariadení 5 televíznych prijímačov. Žalobca nepreukázal opak.

27. Nespornou bola skutočnosť, že v roku 2015 používal žalovaný autorské diela bez uzavretia licenčnej zmluvy na ich používanie. Žalobca v konaní preukázal (a to aj podľa názoru odvolacieho súdu), že podľa Oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv udeleného žalobcovi Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky dňa 11. 05. 2010 pod č. 2/2004 má žalobca v zmysle § 81 ods. 1 písm. i) autorského zákona právo domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva. Aktívna vecná legitimácia žalobcu bola teda aj podľa názoru odvolacieho súdu daná. Keďže žalovaný v roku 2015 nemal uzatvorenú licenčnú zmluvu, na základe ktorej by mohol používať diela autorov, ktorých práva kolektívne spravuje žalobca, vznikol žalobcovi nárok žiadať v prospech nositeľov práv vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

28. Krajský súd sa rovnako vyjadril aj k podstate a účelu hromadnej licenčnej zmluvy. Nie je právne relevantné, v akom rozsahu nakoniec po získaní licencie používateľ reálne využíva právo používať predmety ochrany. Reálne nie je možné určiť všetky použité diela v danom období a ani dopredu určiť rozsah a obsah vysielania a konkrétne použitých diel. Z tohto dôvodu sa licenčná odmena stanovuje paušálnou sumou (podrobnejšie pozri odôvodnenie uznesenia č. k. 13Co/328/2018-190 zo dňa 30. 10. 2019 v bodoch 32 -36). Za obvyklú výšku odmeny odvolací súd považoval v tomto prípade odmenu podľa Sadzobníka žalobcu účinného od 01. 01. 2015 a odkázal na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v uznesení II. ÚS 101/2011-7 z 24. 03. 2011.

29. Súdu bol ako dôkaz predložený Sadzobník žalobcu platný v roku 2015, na základe ktorého uzavrel žalobca v roku 2015 hromadné licenčné zmluvy s 218 používateľmi diel. Iný dôkaz o obvyklej odmene za obdobný predmet ochrany práv v danom období súdu predložený nebol. Žalovaný predložil súdu iba výňatok z novinového článku neznámeho dáta, z ktorého nepreukazuje odmenu obvyklú za obdobný predmet ochrany v roku 2015. Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/26/2020 zo dňa 29. 04. 2020, na ktoré odkazuje žalovaný, toto rozhodnutie nie je dôkazom v konaní a Najvyšší súd v tomto rozhodnutí neuvádza svoj výklad ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g) AZ, ani neustálil obvyklú odmenu, ako uvádza žalovaný, iba dospel k záveru, že konštatovania

súdov nižšieho stupňa sú dostatočne presvedčivé. Toto rozhodnutie navyše nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“). Závermi iných súdov rovnakého stupňa alebo odvolacích súdov v iných veciach pritom súd nie je viazaný. A keďže žalovaný súdu iný dôkaz obvyklej odmeny za obdobný predmet ochrany súdu nepredložil, súd vychádzal z výšky odmeny preukázanej žalobcom.

30. Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 260 Eur zodpovedajúcej dvojnásobku odmeny vo výške 26 Eur za 5 zvukovoobrazových zariadení (2 x 130 Eur). Keďže žalobca v priebehu konania zobrať v časti istiny vo výške 47,50 Eur z dôvodu úhrady tejto sumy žalovaným späť, súd konanie v časti istiny vo výške 47,50 Eur zastavil (výrok I.). Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 212,50 Eur (rozdiel 260 Eur - 47,50 Eur).

31. Podľa § 563 zák. č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „OZ“) ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

32. Keďže v prípade bezdôvodného obohatenia čas plnenia nie je dohodnutý ani určený zákonom ani rozhodnutím súdu, žalovaný bol povinný vydať bezdôvodné obohatenie prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobca požiadal. Žalobca súdu síce predložil výzvu k vydaniu bezdôvodného obohatenia zo dňa 27. 01. 2017, avšak nepreukázal súdu, kedy táto výzva bola žalovanému doručená, dokonca či bola vôbec odoslaná. Najneskôr a preukázateľne však bola žalovanému doručená spolu so žalobou dňa 23. 06. 2017. Súd mal preto preukázané, že žalovaný bol povinný vydať bezdôvodné obohatenie najskôr dňa 24. 06. 2017, teda prvého dňa po doručení žaloby. Keďže však bezdôvodné obohatenie v tento deň žalobcovi nevydal, dostal sa do omeškania. Podľa § 517 ods. 2 OZ tak žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania vo výške 5% ročne (§ 3 nar. vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.; úroková sadzba ECB v prvý deň omeškania predstavovala 0%) zo sumy 260 Eur od 25. 06. 2017 do 28. 03. 2022 (zaplatenia sumy 47,50 Eur) a zo sumy 212,50 Eur od 29. 03. 2022 do zaplatenia.

33. S poukazom na vyššie uvedené závery súd žalobu vo zvyšnej časti (istiny vo výške 1.456 Eur a úrokov z omeškania od 01. 01. 2016 do 24. 06. 2017 a presahujúcich 5% ročne) zamietol (výrok III.).

34. Keďže týmto rozhodnutím sa konanie končí, súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP aj o trovách konania, a to podľa 255 ods. 1 CSP. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 1.716 Eur. Súd mu priznal nárok na zaplatenie sumy 260 Eur, resp. 212,50 Eur s tým, že v časti istiny vo výške 47,50 Eur zastavenie konania zaviniť žalovaný. Žalobca bol teda úspešný v konaní v rozsahu 15,15% z uplatnenej sumy a žalovaný v rozsahu 84,85%. Žalovanému tak vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 69,70%. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy konania v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške trov konania, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Banská Bystrica na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne vo vyhotovení dvojmo.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, kto ho robí - odvolateľ, ktorej veci sa týka, v akom rozsahu odvolateľ napáda rozhodnutie, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody), čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh), odvolanie musí byť podpísané (§ 363 v spojení s § 127 CSP). Odvolanie treba predložiť v dvoch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť (odvolacie dôvody) len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/95 Z. z. a noviel - Exekučného poriadku.